

„FIGYELŐ”

UJSÁGSZELVÉNY VÁLLALAT
Budapest, XIV., Nürnberg-u. 42.
Telefon: 296—534

ap: **Zala. Nagykanizsa.**

megjelent: **1949 NOV. 20**

LÁNCHID

1949 november 20-án díszes parádé volt Pesten és Budán. Híntókon érkeztek cilinderes urak, felcícomázott dámák, hogy ünnepeljék a Lánchid felavatását. Néhány hónappal azelőtt Világosnál beborult az ég a magyar szabadság felett, hat hete, október 6-án kivégezték a szabadságharc legjobb tábornokait. A reformkorszak és a forradalom dicső idejéből nem sok maradt. A jobbágyból föld nélküli zsellér, az országból Habsburg gyarmat, Petőfi elesett, Kossuth emigrációban.

A krónikusok fejegyezték: az új hid felavatásán az urak mellett ott volt a város népe, mely inkább csodálattal, mint örömmel bámulta az alkotást. A hidfőknél tátottszájú oroszlanok őrizték a táblát, hogy „épült I. Ferencz 6 császári és királyi felsége uralkodása alatt”. A hid hét esztendőig épült, angol mérnök tervezte — magyar pénzért, magyar munkások hozták létre. Akkoriban hidvámot fizetett, aki átment rajta, a Lánchid nem volt rossz befektetés az uraknak.

A hid azonban több volt már akkor is, mint egyszerű hid: nagy emberi alkotás volt, őrzője és jelképe annak, mire képes az ember.

Kilencvenhat évig állt a Lánchid. Az első háboru alatt rendbehozták. A második alatt felrobbantották a németek. 1945 januárjában, miután a rablóhorda a szabadságot hozó szovjet fegyverek elől az alagútba és a Várba takarodott, robbanás tompa dőreje rázkódtatta meg a levegőt — s a Lánchid előbb nagyot nyujózott felfelé, majd a jeges vízbe roskadt. Vastraverzei a vízbe fulló és segélykérő kinyujtott karján a reménytelenségtől meggörbült ujjakra emlékeztettek. A Lánchid barbár temetésénél egy nemzet gyászolt, de ki törődött ekkor ezzel a gyással. Minden családnak meg volt a maga gyászja, a Lánchid a nagy sirgódór egyik sarkában is por szem volt csak. A gyász mellett ott volt az éltető reménység, a szovjet fegyverek tűzvillanása. A Lánchid rombadőlt s nem sokra rá rombadőlt az egész rendszer.

1945-ben a romok az uri Magyarország romjai voltak. 1945 a felszabadulás éve volt, nem pedig a Világosé. S az ember, aki száz év előtt az uraknak épített hidat, szántott-vetett, hozzáfogott a dolgozók hazájának felépítéséhez. Több, mint kétezer hid hirdeti a bilincsből szabadult alkotó kedv diadalát. A Lánchid azonban nem egy a sok közül, a Lánchid: külön fejezet. Jelkép volt három emberöltőn keresztül, jelkép ma is. Metternich, Haynau, Bach,

Eszterházy, Festetics — ezeké volt akkor a Lánchid. De ma a korona helyén népköztársasági címer díszleg, a tábla pedig ezt hirdeti: „A fasiszták ezt a hidat 1945 januárjában visszavonulásuk közben felrobbantották. Újjáépült a hároméves terv során”. A hároméves terv végső szakaszának legnagyobb alkotása ez az új, mégis régi hid. Magyar mérnökök terveztek, magyar pénzen, magyar munkások hozták létre. Nem kellett hét év hozzá. A kommunisták megígérték, hogy 1949 november 20-án állni fog a Lánchid. S a Lánchid áll. A kommunisták azt ígérték, hogy nem a tőkés, hanem a dolgozók országát építjük. S miénk az ország, a Lánchid is a miénk, az urak országából a dolgozók hazája lett.

A Lánchid szebb, erősebb, mint valaha. Akár az ország. De ott van örök emlékeztetőül, kőbe vésve, hogy a hidat a fasiszták felrobbantották, Iszonyat kimondani is, talán ünneprontásnak hangzik, de vannak, akiknek nem tetszik ez az új Lánchid, a dolgozók országa fővárosának dísz, büszkesége. Vannak, akiknek a vízberoskadt Lánchid tetszett. Vannak, akik várják, hogy egy új háboru megsemmisítse az országot, a Lánchidat. Nem tetszik nekik, hogy a kommunisták vezette dolgozók ereje győzedelmekedett a romok felett és minden ellenséges bajkeverés ellenére diadalt diadalra halmoz. Ez az ország, ez a hid azonban erős pillérekben nyugszik. Nem kezdek ki az öreg folyó tajtékzó habjai, nem az ellenség izzó gyűlölete. Az ötágu vörös csillag a kalapáccsal és a buzakalással győzedelmekedett a korona és a hármshalom felett.

Ma egy ország ünnepe a hidavatás. Nincsenek híntók, gálába öltözött urak és dámák, de ott van az ünnepélyen az egész felszabadult ország dolgozó népe. Jogos örömmel vonulnak fel vörös és nemzetiszínű zászlók alatt, sereglenek oda az egész országból és tekintenek fel a büszke hidra. Erő és biztonság, a mi Lánchidunk. Nincs lehetetlen! Nézz északra, keletre, délre; mindenütt új gyárak, házak, iskolák és hidak százai és ezrei nőnek ki a földből. Nincs megállás. A hároméves terv befejezte a Lánchidat, az ötéves terv ujakat fog alkotni. A győzelem biztos tudatával fogunk hozzá a mind hatalmasabb munkához, legyőzünk minden kishitúséget s tesszük megingatlatlanná országunkat.

Olyanná, mint az új Lánchid.